RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 89.993 van 3 oktober 2000
in de zaak A. 87.588/VII-19.750.

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te GENT,
A. Van Lokerenstraat 16

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Slovaakse nationaliteit, op 2 november 1999 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 1999 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 december 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 2 december 1999 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekers, van Adjunct-adviseur C. VRIJENS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op 13 september 1998 met een Slowaaks nationaal paspoort. Zij verklaren zich op 15 september 1998 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maken zij gebruik van het Slowaaks, met behulp van een tolk.

1.2. Op 7 december 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 1999 ten aanzien van XXX luidt als volgt :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 30 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaaks taal machtig is.
> Betrokkene, die Slovaakse staatsburger is, zou op 13 september 1998 Kosice verlaten hebben richting België. Op 14 september 1998 zou hij in België zijn aangekomen en de volgende dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van een geldig internationaal Slovaaks paspoort.
> Volgens zijn verklaringen zou betrokkene, omwille van zijn Roma-origine en omwille van zijn relatie met een Slovaakse vrouw, in Slovakije problemen hebben gehad met groepen skinheads. Zo zou hij bijna dagelijks lastig gevallen en vernederd zijn door blanke jongeren. Hij zou reeds verschillende jaren een relatie hebben met zijn huidige vriendin, L. R. .. Hierdoor zou hij veel problemen hebben gehad met haar ouders die niet goedkeurden dat hun dochter een relatie had met een zigeuner. Zo zou hij verschillende telefoonsbedreigingen hebben ontvangen van de vader van zijn vriendin die hem opdroeg uit de buurt van zijn dochter te blijven. Betrokkenes vriendin zou op een dag in de zomer van 1997, toen ze nog thuis woonde, bij haar vriend hebben aangebeld nadat ze door haar vader was geslagen. Ze zou blauwe plekken hebben gehad op haar benen. Haar vader zou betrokkene hebben opgebeld en ermee gedreigd hebben de politie te sturen indien zijn dochter niet naar huis kwam. Zij zou echter de hele dag hij betrokkene zijn gebleven en 's avonds zouden haar ouders, vergezeld van twee politieagenten, hen komen ophalen zijn. Betrokkene en zijn vriendin zouden voor ondervraging naar het politiekantoor zijn meegenomen. Daar zou de vader van zijn vriendin betrokkene hebben beschuldigd van het toebrengen van slagen en verwondingen aan zijn dochter. Betrokkene zou hierover een verklaring moeten ondertekenen hebben maar hij zou dit geweigerd hebben en het voorval ontkend hebben. Ook zijn vriendin zou tijdens het verhoor gezegd hebben dat ze geslagen was geweest door haar vader en niet door haar vriend. Daarop zou

betrokkenes vriendin zijn vrijgelaten. Ze zou samen met haar ouders naar huis moeten gaan zijn. Eenmaal thuis zou ze opnieuw door haar vader zijn geslagen waarbij hij haar verweten zou hebben de waarheid te hebben gezegd. Betrokkene zelf zou op het politiekantoor moeten blijven zijn en zou verder verhoord zijn, ook omtrent diefstallen waar hij niets van afwist. Hij zou door één agent met een vuistslag zijn geslagen en na twee uren het kantoor mogen verlaten hebben, na het ondertekenen van een document waarin hij bevestigde goed te zijn behandeld en geen fysiek geweld te hebben ondergaan. De agenten zouden betrokkene hebben gewaarschuwd uit de buurt van zijn vriendin te blijven indien hij geen verdere problemen met de politie wilde. Betrokkene zou aan de neus gekwetst geweest zijn maar zou geen medische verzorging nodig hebben gehad. Hij zou geen klacht hebben neergelegd tegen het wangedrag van de agenten in de overtuiging dat dit nutteloos was. Betrokkenes vriendin zou de volgende dag van huis zijn weggelopen en bij hem, zijn moeder en zijn grootmoeder komen inwonen zijn. Op 25 oktober 1997 zou betrokkene hebben deelgenomen aan het nationale kickboxtornooi in Revica. Betrokkene zou daar aanwezig geweest zijn met zijn overwegend blanke club van Kosice. Hij zou de enige Roma-deelnemer geweest zijn en in de finale uitgekomen zijn tegen een lid van de club van Nove Zamky, die -inbegrepen de trainer- uitsluitend uit skinheads zou bestaan. Betrokkene zou tijdens de finale hebben opgegeven toen bleek dat de overwegend blanke supporters problemen zochten. Na de prijsuitreiking zou betrokkene samen met zijn vriendin naar de kleedkamers zijn gegaan waar ze overvallen werden door een vijftal gemaskerde mannen. Ze zouden betrokkene met een stok op het hoofd hebben geslagen en zijn vriendin in de douche hebben opgesloten. Volgens betrokkene waren het skinheads die deel uitmaakten van de club van Nove Zamky. Ze zouden betrokkene verder hebben geschopt en ook zijn vriendin uit de douche hebben gehaald en geslagen toen ze te hard om hulp riep. Ze zouden haar verweten hebben het blanke ras oneer aan te doen. Dan zouden de skins zijn weggegaan. Vervolgens zou de dokter van de kickboxassociatie betrokkene aan het hoofd hebben verzorgd. Hij zou geen medisch attest hebben gegeven maar hen aangeraden hebben naar de spoedgevallen te gaan om daarna klacht te gaan indienen bij de politie. Betrokkene en zijn vriendin zouden nadien samen met de sponsor van hun club, naar Kosice zijn teruggereden. Ze zouden niet meer naar het ziekenhuis gereden zijn en betrokkene zou ook geen klacht hebben neergelegd bij de politie aangezien hij ervan overtuigd was dat deze geen rekening houdt met de problemen van Roma. De sponsor van zijn club zou nadien zijn beklag hebben gedaan binnen de kickboxassociatie, maar daar zou men geen bewijzen

hebben gehad om de club van Nove Zamky te beschuldigen en uit te sluiten. Betrokkene zou na dit incident het wedstrijdkickboxen hebben opgegeven. Hij zou een hond hebben gekocht om hen te beschermen voor de dagelijkse problemen. In september 1998 zouden tenslotte een dertigtal skins 's avonds laat, voor hun woning, racistische slogans hebben geuit. Ze zouden gemaskerd, in het zwart gekleed, brandende fakkels bij zich hebben gehad. De blanke buren zouden de skins bevolen hebben weg te gaan. Betrokkene zou naar de politie hebben gebeld die pas zou zijn aangekomen nadat de skins waren verdwenen. De agenten zouden vijf minuten zijn binnengekomen maar ze zouden geen verklaring willen afnemen hebben. Ze zouden hen gezegd hebben dat ze de volgende keer een proces-verbaal zouden opstellen. Drie dagen later zou betrokkene, samen met zijn vriendin, met de bus naar België zijn vertrokken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er belangrijke tegenstrijdigheden zijn tussen de diverse verklaringen van betrokkene (interview in dringend beroep voor het Commissariaat-generaal van 30 april 1999 en zijn verklaringen gedaan voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 oktober 1998) die toelaten de oprechtheid van zijn beweringen in twijfel te trekken. Zo verklaarde betrokkene dat hij in de nationale kickboxwedstrijd de finale ronde won met een knock-out. Toen hij nadien samen met zijn vriendin de kleedkamers verliet, zou hij door onbekenden op het hoofd zijn geslagen. Zijn vriendin zou alles hebben gezien. De skins zouden haar ongemoeid hebben gelaten, ze zouden haar enkel wat vernederd en beledigd hebben. In zijn interview in dringend beroep verklaarde hij hier echter over dat hij in de pauze van de finale ronde opgaf omdat hij inzag dat het publiek, problemen zocht. Toen hij na de prijsuitreiking op weg was naar de kleedkamer, zou hij door vijf gemaskerde mannen zijn aangevallen en geslagen. Zijn vriendin zou door hen in een douchekamer zijn opgesloten en zou vervolgens ook zijn geslagen toen ze te hard schreeuwde. Voorts vermeldde betrokkene in zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken een voorval waarbij hij door vijf gewapende skinheads werd achtervolgd op de weg naar huis. Hij zou wel kunnen ontkomen zijn. In zijn interview in dringend beroep vermeldde hij hierover niets maar tijdens dit interview vermeldde hij dan wel een incident waarbij een grote groep skinheads met brandende fakkels voor hun woning stond. Dit zou de directe aanleiding zijn geweest voor hun vertrek naar België enkele dagen later, en het is dan ook onwaarschijnlijk dat betrokkene een dergelijk incident zomaar zou vergeten te vermelden voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarnaast bestaan er tal van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van betrokken en die van zijn

vriendin tijdens het interview in dringend beroep voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde betrokkene dat hij tijdens de pauze van de finale roiide van de kickboxwedstrijd opgaf terwijl zijn vriendin in hetzelfde interview verklaarde dat hij de Iinale uitdeed maar zich niet opzet liet verliezen toen hij het vijandige klimaat in de zaal opmerkte. Voorts verklaarde betrokkene dat de sponsor van zijn kickboxclub in Kosice klacht neerlegde binnen de nationale kickboxassociatie naar aanleiding van de aanval in de kleedkamers. Zijn vriendin verklaarde echter in hetzelfde interview dat niemand klacht indiende en dat de organisatoren van het tornooi door niemand op de hoogte werden gesteld van het gebeuren. Tenslotte verklaarde betrokkene dat hij de politie opbelde toen een groep skins zich niet brandende fakkels voor hun woning hadden verzameld. De agenten zouden pas in het huis zijn toegekomen toen de skins al, door toedoen van de buren, weg waren. Ze zouden vijf minuten binnen zijn geweest maar geen verklaring hebben opgenomen. Zijn vriendin verklaarde echter dat niemand die avond naar de politie heeft gebeld en dat er geen klacht werd neergelegd naar aanleiding van het incident.

Al deze elementen samen genomen laten toe ernstig te twijfelen aan de waarachtigheid van de verklaringen door betrokkene gedaan. Een vermoeden van vrees voor vervolging, zoals omschreven door de Conventie van Genève, kan in hoofde van betrokkene dan ook niet worden weerhouden.

De door verzoeker neergelegde documenten (internationaal paspoort betrokkene, certificaat tweede plaats op de Nationale Kickboxwedstrijd dd. 25-10-1997) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 december 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...)".

1.4. De bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 1999 ten aanzien van XXX luidt als volgt :

"(...)
Betrokkene werd verhoord op 30 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaaks taal machtig is.
Betrokkene, die Slovaakse staatsburger en van Slovaakse origine is, zou op 13 september 1998 Kosice verlaten hebben richting België. Op 14 september 1998 zou ze in België zijn aangekomen en de volgende dag vroeg ze het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van een geldig internationaal Slovaaks paspoort.
Volgens haar verklaringen zou betrokkene, omwille van haar relatie met een Roma-zigeuner, in Slovakije problemen hebben gehad met haar ouders en met groepen skinheads. Betrokkene zou reeds enkele jaren een relatie hebben gehad met G. L. .. Op een dag zou betrokkenes vader haar hebben geslagen omdat hij niet wilde dat ze een relatie had met een zigeuner. Betrokkene zou die dag, met blauwe plekken, naar haar vriend zijn gegaan. Diezelfde avond zouden het betrokkenes ouders, vergezeld van twee politieagenten, haar en haar vriend komen ophalen zijn en meegenomen hebben naar het politiekantoor. Daar zou betrokkene aan de agenten hebben gezegd dat de blauwe plekken veroorzaakt waren door haar vader en niet door haar vriend. Betrokkene zou vervolgens met haar ouders naar huis moeten gaan zijn. Eenmaal thuis zou ze opnieuw door haar vader zijn geslagen die kwaad was omdat ze de waarheid had verteld. Ondertussen zou haar vriend tot
's avonds zijn vastgehouden op het politiekantoor. Hij zou door één van de agenten in het gezicht zijn geslagen maar geen medische verzorging nodig hebben gehad. Betrokkene zou zelf de volgende dag van huis zijn weggelopen en bij haar vriend, zijn moeder en grootouders gaan inwonen zijn. Op 25 oktober 1997 zou betrokkenes vriend hebben deelgenomen aan het nationale kickboxtornooi. Hij zou zich in de finale met opzet laten verliezen hebben toen het voor hem duidelijk werd dat de skinheads die in het publiek zaten, problemen zochten. Na de prijsuitreiking zou

betrokkene samen met haar vriend naar de kleedkamer zijn gegaan. Daar zouden ze door een vijftal gemaskerde mannen zijn aangevallen. Deze zouden betrokkene vernederd hebben en haar in een douchekamer hebben opgesloten. Ze zouden haar geslagen hebben toen ze om hulp schreeuwde. Haar vriend zou met een stok op het hoofd zijn geslagen. Een dokter zou op het geschreeuw zijn afgekomen en betrokkenes vriend de eerste zorgen hebben toegediend. Hij zou hen aangeraden hebben nog naar de spoedgevallen te gaan en vervolgens klacht in te dienen bij de politie. De trainer van betrokkenes vriend zou hen echter onmiddellijk naar huis hebben gevoerd zonder langs het ziekenhuis en het politiekantoor te rijden. Niemand zou er over het incident een klacht hebben ingediend. Betrokkenes vriend zou na het voorval opgehouden zijn met wedstrijdkickboxen. Verder zouden betrokkene en haar vriend eens zonder reden door een groep skinheads zijn achtervolgd die hen Duitse slogans toeschreeuwden. Ook zou er op een avond een grote groep skinheads met brandende fakkels voor de woning van betrokkene en haar vriend hebben gestaan. Ze zouden racistische slogans hebben geuit. Niemand zou de politie hebben opgebeld noch klacht hebben ingediend. Enkele dagen later zou betrokkene vervolgens, samen met haar vriend, met de bus het land verlaten hebben richting België.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er belangrijke tegenstrijdigheden zijn tussen de diverse verklaringen van betrokkene (interview in dringend beroep van 30 april 1999 en haar verklaringen gedaan voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 oktober 1998) die toelaten de oprechtheid van haar beweringen in twijfel te trekken. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze nadat ze door haar vader was geslagen, onmiddellijk naar haar vriend ging. Nadat ze naar het politiekantoor zouden zijn meegenomen, zou betrokkene nog een tijdje bij haar ouders blijven wonen zijn terwijl ze haar vriend in het geheim ontmoette. Ze zou pas van huis weggelopen zijn en bij haar vriend gaan inwonen zijn toen haar vader haar voor de derde keer sloeg. In haar interview in dringend beroep verklaarde betrokkene echter dat ze de dag na het verhoor op het politiekantoor, van huis is weggelopen en bij haar vriend ging inwonen, en dat ze nooit meer naar huis terugkeerde. Voorts verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar vriend de nationale kickboxwedstrijd won. In haar interview in dringend beroep verklaarde ze echter dat haar vriend zich in de finale liet verliezen toen hij zag dat het publiek hoofdzakelijk uit skinheads bestond die problemen zochten. Opmerkelijk is verder dat betrokkene noch in haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in haar verzoekschrift,

melding maakt van het vooral waarbij, enkele dagen voor hun vertrek naar België, tientallen skins met brandende fakkels racistische slogans voor hun woning riepen. Aangezien ze in haar interview in dringend beroep verklaarde dat dit voorval de directe aanleiding is geweest voor hun vertrek naar België, is het weinig waarschijnlijk dat betrokkene dit voorval zomaar vergeet te vermelden, ook is het vreemd dat betrokkene dit voorval tijdens het interview in dringend beroep in eerste instantie twee maanden voor hun vertrek situeerde en even later tijdens hetzelfde interview stelde dat het slechts enkele dagen voor hun vertrek had plaatsgevonden.

Daarnaast bestaan er tal van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van betrokkene en die van haar vriend tijdens het interview in dringend beroep voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde betrokkene dat ze de dag na hun verhoor op het politiekantoor, bij haar vriend gaan wonen is. Haar vriend verklaarde echter in hetzelfde interview dat zijn vriendin pas bij hem kwam inwonen toen ze meerderjarig was. Ook verklaarde betrokkene dat haar vriend in de finale van het kickboxtornooi met opzet verloor toen hij voelde dat de sfeer in de zaal al te verhit werd en fout liep. Haar vriend verklaarde echter in hetzelfde interview dat hij in de finaleronde na de pauze opgaf omdat hij voelde dat hij problemen zou krijgen. Voorts verklaarde betrokkene dat niemand naar aanleiding van het incident in de kleedkamers klacht indiende en dat de organisatoren van het tornooi niet op de hoogte werden gebracht van het voorval. Haar vriend verklaarde echter dat de sponsor van zijn kickboxclub in Kosice de zaak aankaartte bij de nationale kickboxassociatie. Die associatie zou echter geen bewijzen hebben gehad dat het wel degelijk om leden van de club van Nove Zamky ging en bijgevolg geen acties kunnen ondernomen hebben. Tenslotte verklaarde betrokkene dat enkele dagen voor hun vertrek naar België, hun woning bedreigd werd door een groep skinheads die, gewapend met brandende toortsen, racistische slogans riepen. De skins zouden uit eigen beweging zijn weggegaan en niemand zou de politie hebben gebeld, noch zou er een klacht zijn neergelegd naar aanleiding van dit incident. Haar vriend verklaarde echter in hetzelfde interview dat hij, naar aanleiding van de aanwezigheid van die grote groep skinheads, zelf naar de politie heeft gebeld die pas nadat de skins terug weg waren, zouden gekomen zijn. Ze zouden echter maar vijf minuten zijn binnengekomen en geen verklaringen hebben afgenomen. Niettegenstaande het feit dat de agenten geen verklaring hebben afgenomen, is het zeer merkwaardig dat betrokkene de aanwezigheid van de politieagenten niet zou hebben opgemerkt, zeker als ze maar in het huis zouden zijn gekomen nadat de skins terug vertrokken waren.

Al deze elementen samen genomen laten toe ernstig te twijfelen aan de waarachtigheid van de verklaringen door betrokkene gedaan. Een vermoeden van vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève, kan in hoofde van betrokkene dan ook niet worden weerhouden.

De door verzoeker neergelegde documenten (internationaal paspoort betrokkene, zwangerschapsattest betrokkene dd. 23 februari 1999, attest 'tweede plaats' behaald door betrokkenes vriend op de nationale kickboxwedstrijd dd. 25 oktober 1997) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 december 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregelen en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, de verzoekende partijen een eerste middel aanvoeren dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, meer specifiek de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van de verdediging; dat verzoekers inzonderheid voorhouden dat zij tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal nooit geconfronteerd werden met de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van verzoekers onderling en dat die tegenstrijdigheden verklaarbaar zijn;

4.2. Overwegende dat artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de Commissaris-generaal toelaat een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering te bevestigen wanneer zij klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk is; dat het bedrieglijk karakter kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken uit het dossier; dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat hij in staat is te weten of het aangewezen is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat aan deze doelstelling werd tegemoet gekomen; dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld en dat deze afdoende moeten zijn; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen in deze fase van de procedure de opdracht heeft zich met kennis van zaken uit te spreken over de ontvankelijkheid van de aanvraag, in het bijzonder door na te gaan of de motieven van de vreemdeling die vraagt om als vluchteling erkend te worden steek houden en eerlijk zijn; dat de bestreden beslissingen een beschrijving bevatten van de verklaringen van de verzoekende partijen op de zetel van het Commissariaat-generaal en deze toetst aan hun verklaringen afgelegd tijdens het eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en aan mekaars opeenvolgende verklaringen; dat, prima facie, niet kan worden ontkend dat het om belangrijke tegenstrijdigheden gaat; dat de verzoekende partijen in het middel aangeven dat zij een verklaring kunnen geven voor die tegenstrijdigheden, doch nalaten zulks te doen; dat, wat de beweerde schending van de rechten van de verdediging betreft, het volstaat op te merken dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve overheid is en dat de rechten van verdediging als zodanig niet van toepassing zijn op de procedure voor de Commissaris-generaal; dat de zorgvuldigheidplicht niet vereist dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-

generaal verzoekers zouden moeten geconfronteerd worden met de tegenstrijdigheden tussen hun opeenvolgende verklaringen en tussen mekaars verklaringen; dat het middel niet ernstig is;

4.3. Overwegende dat de verzoekende partijen een tweede middel aanvoeren dat is afgeleid uit de schending van artikel 113 *quater*, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het rechtszekerheidsbeginsel, doordat de Commissaris-generaal ten aanzien van hen heeft nagelaten de precieze termijn om het grondgebied te verlaten weer te geven;

4.4. Overwegende dat met de verzoekende partijen moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen inderdaad niet het aantal dagen vermelden waarbinnen de verzoekende partijen het grondgebied moeten verlaten; dat de bestreden beslissingen evenwel uitspraak doen over de dringende beroepen door de verzoekende partijen op 8 december 1998 ingesteld tegen de op 7 december 1998 door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van hen genomen beslissingen tot weigering van verblijf (bijlage 26 bis) en niet tegen de bij afzonderlijke akten van dezelfde datum gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13, model B) welke bepalen dat de verzoekende partijen op 12 december 1998 het Schengen-gebied moeten verlaten; dat de Commissaris-generaal overigens onbevoegd zou zijn om over een dergelijk beroep uitspraak te doen aangezien alleen de Minister van Binnenlandse Zaken bevoegd is om een bevel te nemen om het grondgebied te verlaten; dat de betrokken clausules kennelijk bij vergissing in de bestreden beslissingen werden opgenomen; dat, prima facie, niet valt in te zien hoe deze materiële

vergissingen de rechtszekerheid van betrokkenen zou hebben kunnen aantasten; dat het middel niet ernstig is;

4.5. Overwegende dat de verzoekende partijen een derde middel aanvoeren dat luidt :

"(...) : schending van het artikel 1., par. A., al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

Dat verweerder heeft nagelaten de feiten zelf waarop verzoekers hun vrees voor vervolging en hun vlucht uit Slovakije baseren, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verzoekers wegens de Rom-origine van verzoeker tal van problemen in Slovakije kenden.

Dat verzoeker wegens zijn origine bijna dagelijks werd vernederd en lastiggevallen door blanke jongeren. Dat verzoeker wegens zijn origine niet door de ouders van zijn vriendin werd geaccepteerd en daardoor bedreigd. Dat hij door de politie werd opgepakt en onterecht beschuldigd zijn vriendin geslagen en diefstallen gepleegd te hebben. Dat verzoekers na een tornooi door gemaskerde mannen werden mishandeld. Dat een groep skinheads verzoekers woning met fakkels benaderden en racistische slogans riepen. Dat de politie hen weigerde te beschermen.

Dat verzoekers de vluchtelingenstatus moet toegekend worden.

De definitie van de Vluchtelingenconventie van Genève luidt als volgt: «geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen.»

Dat verzoekers vrees voor vervolging bevestigd wordt door een rapport aangaande de mensenrechten in Slovakije (cfr. stuk 3). Dat uit voormelde rapport duidelijk blijkt dat Roma-bevolking gediscrimineerd en mishandeld wordt en dat de Slovaakse (hogere) autoriteiten zelf ook verantwoordelijk zijn voor de agressie en discriminatie ten aanzien van de Roma in Slovakije. Dat deze autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden tegen mishandelingen.

Dat uit het feitenrelaas blijkt dat de Slovaakse politie weigerde verzoekers in bescherming te nemen. Verzoekers vinden het nutteloos en hebben angst zich tot de politie te wenden.

Dat de «Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié,

Genève, september 1979» in par 65 stelt: «lorsque des actes ayant un caractère discriminatoire grave ou très offensant sont commis par le peuple, ils peuvent être considérés comme des persécutions s 'ils sont sciemment tolerés par les autorités ou si les autorités refusent ou sont incapables d 'offrir une protection efficace.»

Dat bovendien verweerder geen rekening hield met het subjectieve element van verzoekers' vrees. Dat zij angst hebben om nog langer in zijn land te verblijven gezien het groot aantal racistisch geladen incidenten ten aanzien van henzelf en hun volksgenoten (cfr. stuk 3). Dat het aantal skinheadsgroepen steeds in aantal toeneemt.

Dat de "Guide" in par. 54 immers stelt: «Lorsque les mesures discriminatoires ne sont pas graves en elles-mêmes, elles peuvent néanmoins amener l'intéressé à craindre avec raison d'être persécuté si elles provo quent chez lui un sentiment d'appréhension et d'insécurité quant à son propre sort. La question de savoir si ces mesures discriminatoires par elles-mêmes équivalent à des persécutions ne peut être tranchée qu 'à la lumière de toutes les circonstances de la situation. Cepandant, il en certain que la requête de celui qui invoque la crainte des persécutions sera plus justjfiées s 'il a déjà été victime d'un certain nombre de mesures discriminatoires telles que celles qui ont été mentionnées ci- dessus et que, par conséquent, un effet cumulatif intervient.»

Dat uit het rapport van het UNHCR duidelijk blijkt dat de Roma als groep geviseerd, bedreigd, gediscrimineerd, mishandeld en vervolgd worden zonder dat zij de bescherming kunnen inroepen van de Slovaakse autoriteiten (cfr. stuk 3).

Dat bovendien verzoekers wegens hun origine reeds tal van problemen in hun land kenden (cfr. kern van verzoekers asielrelaas).

Dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat verzoekers door hun origine in hun land vervolgd worden. Dat het vluchtelingenstatuut zowieso aan hen moet toegekend worden.";

4.6. Overwegende dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal de asielaanvragen van de verzoekende partijen afzonderlijk en individueel heeft onderzocht doch, om de redenen vermeld bij het onderzoek van het eerste middel, tot het besluit komt dat zij bedrieglijk zijn; dat, prima facie, de Commissaris-generaal niet zonder redenen twijfelt aan de oprechtheid van de feitelijke, objectieve elementen

in het asielrelaas van de verzoekende partijen; dat hij in die omstandigheden geen rekening lijkt te moeten houden met het subjectieve element van de door de verzoekende partijen ingeroepen vrees voor vervolging; dat het middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat de middelen niet ernstig zijn; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie oktober tweeduizend, door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **L. LAVRYSEN.**